

عنوان مقاله:

بررسی عرفان در آفاق اندیشه نابلسی

محل انتشار:

فصلنامه جامعه شناسی سیاسی ایران، دوره 5، شماره 3 (سال: 1401)

تعداد صفحات اصل مقاله: 24

نویسندگان:

رضا افخمی - دانشیار دانشگاه یزد

سیما شفیعی - دانش آموخته ارشد زبان و ادبیات عرب دانشگاه یزد

خلاصه مقاله:

شکوفایی ادبیات عرفانی زمینه ای فراهم آورد تا عاشقان معبود یکتا بتوانند عشق آسمانی خود را در قالبی نو و با استفاده از اصطلاحاتی چون شراب، سکر، ساقی، هوی، وحدت وجود، زن و... به تصویر بکشند. عبدالغنی النابلسی شاعر و متصوف عثمانی در زمره همین افراد است که اشعار زیبایی در این حوزه سروده است. پژوهش حاضر، با بررسی کتاب دیوان الدواوین شاعر، انگیزه های نابلسی در روی آوردن به عرفان و تصوف، مهم ترین اصطلاحات و تعبیر عرفانی و مفاهیم آن و هنر و مهارت شاعر در بکارگیری این اصطلاحات، به روش توصیفی تحلیلی، دریافته تعلیم علوم دینی نزد استادی چون عبدالباقی حنبلی، آشنایی با اشعار بزرگانی چون ابن فارض، ابن عربی و تلمسانی وی را به سمت عرفان و تصوف سوق داد. نابلسی از بیشتر تعبیر عرفانی به ویژه وحدت وجود، شراب، زن، تجلی، حیب و محبوب و... بهره جسته و در اثبات عشق عرفانی خود، هنرمندانه از تمثیلات متعددی چون دریاوموج، اعداد، شراب و حباب روی آن، جوهر و مرکب و... در اشعار وحدتیه خود استفاده کرده است. همچنین خویش را در جایگاه مرشد و واعظی قرار داده و به این صورت مخاطبان خود را به نوشیدن شراب عشق الهی دعوت می کند. شاعر از اصطلاح زن نیز طوری تعبیر می کند که در ابتدا خواننده با توصیف مادی زن دوره جاهلی مواجه می شود اما با تامل در ابیات، مقصود حقیقی شاعر را درمی یابد و به عرفانی بودن این توصیفات به ظاهر مادی پی می برد.

کلمات کلیدی:

عرفان و تصوف، عبد الغنی النابلسی، دیوان الدواوین، خمر، وحدت وجود

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1702883>

